

РЕШЕНИЕ

№ 2026

гр. София, 28.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

**ЧЛЕНОВЕ: Атанас Николов
Вената Кабурова**

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **1057** по описа за **2024** година докладвано от съдия Вената Кабурова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на П. А. К. срещу решение № 2850 от 15.06.2023 г., постановено по н.а.х.д. № 5122/2022 г. на СРС, НО, 9-ти състав, с което е изменено НП № 8074/06.03.2023 г., издадено от началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ към дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ (АРОК) при Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ) – [населено място], с което на касатора, на основание чл. 177, ал. 3, т. 1, предл. 3 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1000 лева за извършено нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 2, предл. 3 от ЗДвП във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 3, б. „б“, чл. 8, ал. 1 и ал. 2 и чл. 37, ал. 1, т. 1, предл. 1 от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. за движение на извънгабаритни и/или тежки пътни превозни средства, издадена от министъра на регионалното развитие и благоустройство (Наредба № 11/2001 г.), като е намален размерът на наложеното наказание от 1000 лева на 500 лева.

В касационната жалба са изложени доводи за неправилност на решението поради нарушение на материалния закон поради неправилна правна квалификация на нарушението, доколкото същото е такова по чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ от Закона за

пътищата (ЗП) във връзка с чл. 37, ал. 1, т. 1 от Наредба № 11/2001 г., а не такова по чл. 139, ал. 1, т. 2, предл. 1 във връзка с чл. 177, ал. 3, т. 1 ЗДвП. Оспорва компетентността на административнонаказващия орган да налага наказания по чл. 139, ал. 1, т. 2, предл. 1 във връзка с чл. 177, ал. 3, т. 1 ЗДвП, като твърди, че по арг. от чл. 189, ал. 1 и чл. 166, ал. 2, т. 8 ЗДвП, компетентни да установяват и санкционират нарушения по чл. 139, ал. 1, т. 2, предл. 1 ЗДвП са длъжностните лица при ИА „Автомобилна администрация“. В тази връзка се позовава на съдебна практика, която прилага към касационната жалба. Изразява искане за отмяна на решението на районния съд, като вместо него съдът постанови друго решение, с което да отмени НП.

В съдебно заседание касаторът се представлява от адв. Р., който поддържа касационната жалба, а по същество моли оспореното решение да бъде отменено по съображения, изложени в жалбата. Претендира разноски.

Ответникът – началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ към дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при АПИ, чрез процесуалния си представител юр. Н., е депозирал писмено становище по касационната жалба, с което я оспорва като неоснователна, като излага подробни съображения за това. В становището и в съдебно заседание изразява искане решението на СРС да бъде оставено в сила. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, 28-ми касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК и при спазване на преклузивния 14-дневен срок. Разгледана по същество, касационната жалба е основателна.

Обжалваното решение е валидно и допустимо - произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му, сезиран с подадена надлежно жалба.

По делото е установена следната фактическа обстановка:

На 03.02.2023 г. в 09:51 часа на път II-18, км. 25 на 1 км преди разклона за [улица]в посока [населено място] – [населено място] касаторът П. К. управлявал и извършвал превоз на товар с тежко съчленено ППС с пет оси – МПС с две оси марка „Скания“, модел Г 410 с рег. [рег.номер на МПС] и полуремарке с три оси с рег. [рег.номер на МПС]. Той бил спрял за проверка от А. А. – гл. инспектор в дирекция „АРОК“ при АПИ [населено място]. При проверката било установено, че К. превозвал с посоченото ППС речен пясък, съгласно кантарна бележка № 47823/03.02.2023г. На съчлененото ППС с пет оси – МПС с две оси марка „Скания“, модел Г 410 с рег. [рег.номер на МПС] и полуремарке с три оси с рег. [рег.номер на МПС] било осъществено измерване с мобилна везна модел DFW-KR № 118844, № 0252 (преминала метрологична проверка № 0029-21852/21.04.2022г., верифицирана до 21.04.2023 г.) и с ролетка № 1302/18/5 с оглед проверка на поосовото му натоварване с товара на речния пясък. Било установено, че измереното разстояние между осите на ППС е от 1.32 м. Сумата от натоварването на ос на тройната ос на полуремаркетото била 26,045.00 тона при максимално допустимо натоварване от 24 тона съгласно чл. 7, ал.

1, т. 3, б. „б“ от Наредба № 11/03.07.2001г. за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС. Превишението възлизало на 2.045 тона. При така констатираните обстоятелства на К. бил съставен АУАН № 0009553/03.02.2023 г. за извършено нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 2 от ЗДвП вр. чл. 8, ал. 1 и ал. 2 и чл. 37, ал. 1, т. 1 от Наредба № 11/2001 г.

Въз основа на така съставения АУАН било издадено и обжалваното наказателно постановление № 8074/06.03.2023г., от началник Отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ към Дирекция „АРОК“ при АПИ, с което за административно нарушение по чл. 139, ал. 1, т. 2, пр. 3 от ЗДвП вр. чл. 7, ал. 1, т. 3, б. „б“ вр. чл. 8, ал. 1 и ал. 2 вр. чл. 37, ал. 1, т. 1, пр. 1 от Наредба № 11/2001 г. на основание чл. 177, ал. 3, т. 1 от ЗДвП на касатора било наложено административно наказание „парична глоба“ в размер на 1000.00 лева.

За да постанови оспореното решение, СРС е приел, че от обективна страна по делото безспорно е установено извършване на нарушение от страна на касатора, при съставянето на АУАН и издаването на НП не били допуснати съществени процесуални нарушения, като същите са издадени от компетентен орган. По отношение на индивидуализацията на наказанието въззивният съд е приел, че доколкото превишаването на допустимото натоварване не е голямо и няма данни за предходни нарушения, налагането на наказание над законоустановения минимум от 500 лева е необосновано, което счел за основание за намаляване размера на наложената глоба.

Постановеното решение е неправилно поради следните съображения:

На първо място следва да се отбележи, че възраженията на касатора за липса на компетентност на АНО да налага наказания за нарушения по чл. 139, ал. 1, т. 2, предл. 1 ЗДвП във вр. чл. 177, ал. 3, т. 1 ЗДвП са неоснователни. Съгласно разпоредбата на чл. 167, ал. 3, изр. второ от ЗДвП общата маса, осовото натоварване и габаритните размери на ППС се контролират от длъжностни лица на Агенция „Митници“ и на Агенция „Пътна инфраструктура“, с оглед правилната експлоатация на пътищата и предпазването им от разрушаване. Сред длъжностните лица, изброени в цитираната разпоредба, не са посочени служителите на ИА „Автомобилна администрация“, както твърди касатора. Освен това в чл. 170, ал. 1 от ЗДвП е разписано, че контролът по спазване на правилата за движение и на изискванията, определени от закона и издадените въз основа на него нормативни актове, се осъществява от съответните служби, посочени в глава V от ЗДвП, като същите налагат и предвидените в този закон наказания. В глава пета от ЗДвП са разпределени функциите на контрол на обществените отношения, регулирани с този закон, между различни държавни ведомства. С разпоредбата на чл. 166, ал. 1 ЗДвП е определен контролният обхват на министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията чрез ИА „Автомобилна администрация“. В същия обаче не е включен контрол за натоварването на ос. Действително, съгласно чл. 166, ал. 2, т. 8 ЗДвП тези служби имат право да ползват технически средства за измерване на размерите, масата или натоварването на ос и за проверка на техническата изправност на превозните средства, предназначени за обществен превоз или за превоз за собствена сметка на пътници и товари, както и за проверка на обезопасяването на превозваните товари. Ползването на тези средства обаче не означава, че на тези служби е предоставен контрол за установяване на нарушения по чл. 139, ал. 1, т. 2, пр. 1 ЗДвП, доколкото в същия закон изрично този контрол е предоставен на други служби, а именно на

Агенция „Митници“ и на АПИ.

Предвид изложеното, компетентността на органите за установяване на нарушение по чл. 139, ал. 1, т. 2 от ЗДвП и налагане на наказание по чл. 177, ал. 3, т. 1 от ЗДвП се извежда от контролните правомощия на органите по чл. 167, ал. 3, изр. 2 и чл. 170 ЗДвП. По силата на препращането от чл. 189, ал. 14 ЗДвП, приложими са и общите правила по чл. 37, ал. 1, б. „б“ ЗАНН и чл. 47, ал. 1, б. „а“ във вр. с ал. 2 ЗАНН. Компетентността на актосъставителя и АНО в случая е налична с оглед приетите по делото заповеди на председателя на управителния съвет на АПИ № РД-11-246/31.03.2022 г. и № РД-11-247/31.03.2022 г.

На следващо място, обаче, налице е неправилна правна квалификация на описаното в АУАН и НП нарушение. Безспорно установено по делото е, че касаторът е управлявал ППС, превозващо речен пясък, като сумата от натоварването на ос на тройната ос на полуремаркетото надвишавала максимално допустимото натоварване, посочено в чл. 7, ал. 1, т. 3, б. „б“ от Наредба № 11/03.07.2001г. Това нарушение изпълва състава на записаната от АНО правна норма на чл. 139, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, съгласно която движещите се по пътя ППС трябва да бъдат с размери, маса и натоварване на ос, които не надвишават нормите, установени от министъра на регионалното развитие и благоустройството, и с товари, които не представляват опасност за участниците в движението. Освен тази разпоредба, обаче, органът е записал като нарушени и нормите на чл. 8, ал. 1 и ал. 2 както и чл. 37, ал. 1, т. 1, предл. 1 от Наредба № 11/03.07.2001г., които нямат отношение към извършеното нарушение.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от Наредба № 11/03.07.2001 г., движението на извънгабаритни ППС се осъществява в рамките на специалното ползване на пътищата и се разрешава в случаите, когато е невъзможно или нецелесъобразно да се използва друг вид транспорт, или когато товарите не могат да бъдат разглобени на части и превозени в рамките на общественото ползване на пътищата. В ал. 2 на същия член е указано как се осъществява движението на извънгабаритни и/или тежки ППС в рамките на общественото ползване на пътищата в случаите, когато са налице пречките по ал. 1 за осъществяване на превода по посочените начини – с разрешително за преминаване, в рамките на специалното ползване на пътищата, издадено от администрацията, управляваща пътя.

Чл. 37, ал. 1, т. 1, предл. 1 от Наредбата урежда правомощието на съответните служители към АПИ да спират и проверяват спрелите и навлезли в обхвата на пътя и ограничителната линия извънгабаритни и/или тежки пътни превозни средства, както и съставят акт на водача, когато при проверката се установи, че движението се извършва без разрешително.

Според § 1, т. 14 от Допълнителните разпоредби на Наредба № 11/03.07.2001 г., "неделим товар" е товар, който не може да се дели на две и повече части с оглед на неговото превозване, тъй като това деление би довело до излишни разходи или би породило риск от нанасяне на вреди, и който поради своите размери или маса не може да бъде превозван от моторно превозно средство, ремарке, автоvlak или съчленено ППС, което да отговаря изцяло на изискванията на наредбата.

Предвид фактите и обстоятелствата по случая и конкретно с оглед вида на превозвания товар – речен пясък, не е било необходимо водачът да разполага нито с разрешително, нито с разрешение въз основа квитанция за заплатени пътни такси във връзка с извършвания превоз. Разрешаването на движение на извънгабаритното ППС в рамките на специалното ползване на пътищата в този случай би било

незаконосъобразно, равнозначно на заобикаляне на нормативна забрана и несъответно на преследваната от закона цел. Това е така предвид вида на превозвания товар, който без съмнение може да бъде "разглобен на части" без това деление да доведе до излишни разходи или да породи риск от нанасяне на вреди, съответно да бъде превозен в рамките на общественото ползване на пътищата с превозно средство, ремарке, съчленено ППС, което да отговаря изцяло на изискванията на Наредбата. Във всички случаи, в които разрешение не се следва поради наличие на възможност конкретен товар да бъде разделен и превозен на части, така че ППС, с което превозът се извършва да не надвишава нормите, установени от министъра на регионалното развитие и благоустройството, е налице изрична забрана за превоз на този товар по начин, по който със същия конкретното ППС ще бъде претоварено, съответно извънгабаритно – тежко, по смисъла на чл. 3 във вр. с чл. 6 и чл. 7 от Наредба № 11/03.07.2001 г.

При това положение изведените в АУАН и НП правни квалификации са несъответни на фактите по случая. Административнонаказателна отговорност в настоящия случай - за движението на извънгабаритно – тежко ППС, в нарушение на забраната по чл. 139, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, в хипотеза, в която разрешение за движение в рамките на специалното ползване на пътищата не следва да бъде издавано, следва да бъде подведена под нормата на чл. 139, ал. 1, т. 2 във вр. с чл. 177, ал. 3, т. 1 от ЗДвП във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 3, б. "б" на Наредба № 11/03.07.2001 г. Предвид изложеното, въпреки безспорното наличие на данни по делото за извършено нарушение и неговото авторство, материалният закон е приложен неправилно с процесното НП.

С оглед изложеното се приема, че са налице касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК във вр. с чл. 63в от ЗАНН – решението на СРС е постановено при неправилно приложение на материалния закон, поради което и същото следва да бъде отменено в цялост.

При този изход на спора на касатора се дължат разноски на основание чл. 63д от ЗАНН, във вр. с чл. 143, ал. 1 от АПК, съобразно представените по делото списък на разноските и договор за правна защита и съдействие, в размер на 800 лв. заплатено адвокатско възнаграждение за двете инстанции.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XXVIII касационен състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № 2850 от 15.06.2023 г., постановено по н.а.х.д. № 5122/2022 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 9-ти състав,

и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ НП № 8074/06.03.2023 г., издадено от началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ към дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ (АРОК) при Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ) – [населено място].

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ да заплати на П. А. К., ЕГН: [ЕГН], сумата от 800 (осемстотин) лв., представляваща разноски за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.